

Сборник съдебна практика

Дело C-647/16

Adil Hassan
срещу
Préfet du Pas-de-Calais

(Преюдициално запитване,
отправено от Tribunal administratif de Lille)

„Преюдициално запитване — Регламент (ЕС) № 604/2013 — Определяне на държавата членка, компетентна да разгледа молба за международна закрила, подадена в държава членка от гражданин на трета държава — Процедури за поемане на отговорност и за обратно приемане — Член 26, параграф 1 — Приемане и съобщаване на решението за прехвърляне, преди замолената държава членка да се е съгласила да изпълни искането за обратно приемане“

Резюме — Решение на Съда (втори състав) от 31 май 2018 г.

Контрол по границите, убежище и имиграция — Политика относно убежището — Критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила — Регламент № 604/2013 — Процедури по поемане на отговорност и по обратно приемане — Приемане и съобщаване на решението за прехвърляне, преди замолената държава членка да се е съгласила да изпълни искането за поемане на отговорност или обратно приемане — Недопустимост

(член 26, параграф 1 от Регламент № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета)

Член 26, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държавата членка, която е приела друга държава членка за компетентна да разгледа молба за международна закрила съгласно установените в този регламент критерии и е отправила до нея искане за поемане на отговорност или за обратно приемане на лице по член 18, параграф 1 от посочения регламент, да приеме решение за прехвърляне и да го съобщи на лицето, преди замолената държава членка да се е съгласила изрично или имплицитно да изпълни това искане.

В това отношение, ако се допусне решението за прехвърляне да бъде съобщено на съответното лице, преди замолената държава членка да се е произнесла по искането за поемане на отговорност или за обратно приемане, би могло да се стигне до това съответното лице да трябва, за да оспори посоченото решение, да подаде жалба в срок, изтичащ в момента, в който замолената държава членка трябва да се произнесе, или дори, както е в случая по главното производство, преди тя да се е произнесла, тъй като съгласно член 27, параграф 2 от Регламент „Дъблин III“ държавите членки следва да определят срока, в който съответното лице може да

упражни правото си на ефективна защита, като единственото предвидено в тази разпоредба задължение е срокът да бъде приемлив. При това положение съответното лице би било евентуално принудено — превантивно, дори преди замолената държава членка да се е произнесла по искането да поеме отговорност за него или да го приеме обратно — да обжалва или да иска преразглеждане на решението за прехвърляне на основание член 27, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“. Впрочем Съдът вече е постановил, че по принцип жалба или искане за преразглеждане може да бъде подадена или подадено само когато замолената държава членка се е съгласила да изпълни искането (вж. по аналогия решение от 26 юли 2017 г., Mengesteab, C-670/16, EU:C:2017:587, т. 60).

Освен това, що се отнася до посоченото в точка 33 от настоящото решение обстоятелство, а именно че в положение като разглежданото в главното производство изпълнението на решението за прехвърляне се спира, докато не се произнесе замолената държава членка, достатъчно е да се отбележи, че в Регламент „Дъблин III“ няма разпоредба, предвиждаща подобно спиране. Следователно, ако се допусне подобно решение да бъде съобщено по смисъла на член 26, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, преди да се е произнесла замолената държава членка, в правните системи, които, за разлика от разглежданата в главното производство, не предвиждат спиране на изпълнението на такова решение преди посоченото произнасяне, ще възникне опасност съответното лице да бъде прехвърлено в замолената държава членка, преди тя да е изразила принципно съгласие за това. Освен това, доколкото Регламент „Дъблин III“ има за цел, както бе припомнено в точка 56 от настоящото решение, да установи ясен и работещ метод за определяне на държавата членка, компетентна да разгледа молбата за убежище, не може да се допусне член 26, параграф 1 от посочения регламент, с който законодателят цели да засили защитата на правата на съответното лице, да се тълкува по различен начин в зависимост от правната уредба на държавите членки, участващи в процедурата за определяне на компетентната държава членка.

По същата логика, що се отнася до факта, че френското право не позволява на съответното лице да бъде наложена административна мярка задържане, преди то да е уведомено за решението за прехвърляне, подобно затруднение, което, както потвърждава запитващата юрисдикция, е породено изключително от националното право, не би могло да постави под въпрос тълкуването на член 26, параграф 1 от Регламент „Дъблин III“, дадено в точка 46 от настоящото решение. Впрочем от член 28, параграфи 2 и 3 от този регламент ясно следва, че когато са изпълнени предвидените в този член условия, държавите членки могат да задържат съответните лица дори преди да са отправили до замолената държава членка искане за поемане на отговорност или за обратно приемане, като следователно съобщаването на решението за прехвърляне не е необходима предпоставка за подобно задържане (вж. в този смисъл решения от 15 март 2017 г., Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, т. 25 и от 13 септември 2017 г., Khir Amayou, C-60/16, EU:C:2017:675, т. 25—27, 30 и 31).

(вж. т. 59, 60, 64—67, 74 и 75 и диспозитива)